

Goddag, Freistadt,“ sagde han, og hans Tone var meget højtidelig. „Vil De sige mig, hvad er det for en uforskammet Skrivelse, De har tilladt Dem at sende mig ind ad Døren for et Par Dage siden? ... Hvadbehager? Ikke Dem personlig; nej det manglede saamænd bare! ... Ja, det kan virkelig gerne være; men nu skal jeg sige Dem noget, Freistadt. Jeg arbejder i denne Tid seks-syv Timer daglig i mit Laboratorium, saa det kan vel undskyldes, at man glemmer en Indbetaling. Men nu skal Pengene blive sendt Dem ... Imorgen ja! ... Hvad siger De? ... Bankraadsmøde paa Torsdag. Nu skal jeg sige Dem noget, Freistadt, jeg frabeder mig flere ubehagelige Skrivelser i Anledning af den Forglemmelse. Det maa De for mig gerne lade gaa videre til Etatsraaden. — Er der ellers noget Nyt af Interesse derinde? ... Hvad siger De? ... Ni Matadorer! Hvem? I Hjerter ... Og det i Juni Maa-
ned! Hør, det maa da i Avisen! Dersom De taler med Redaktør Danielsen, saa maa De gerne med det samme fortælle ham, at jeg haaber i en nær Fremtid at kunne meddele de første Resultater af mine Undersøgelser af Kartoffelskimmelen. Foreløbig vil jeg kun røbe saa meget, at jeg anslaa ... Hvad siger De? ... Aa, undskyld! Har De Fremmede! ... Ja ja, Farvel da, Freistadt!“

XII.

Omkring Landsbyens hvide Kirke laa Kirkegaardens stille Have, og udenom den laa Byens otte store Bønder-